

Kaye Umansky

Familie Loco

Code rood: alleen thuis

Bewerkt door Annemarie Bon
Met tekeningen van Chris Mould

bontekoe

Familie Loco - Code rood: alleen thuis
Een leesboek uit de serie 9+
Oorspronkelijke titel: Weird happenings
Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd.

Auteur: Kaye Umansky
Illustraties: Chris Mould
Bewerkt door Annemarie Bon
Redactie: Ezra van Wilgenburg
Opmaak: Vijfkant Nederland

Copyright © 2004 Barrington Stoke Ltd.
Copyright © 2021 uitgeverij Bontekoe

ISBN 978 94 6352 374 5
(Meeluisterboek editie: ISBN 978 94 6352 375 2)

1e druk 2021

Uitgeverij Bontekoe
Statenlaan 8, 6828 WE Arnhem, T 026 751 8901
www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2021
Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Smoesjes	9
2	Vreemde buren	16
3	Een ongeluk	27
4	Boven	33
5	De verboden zolder	39
6	Help!	45
7	De familie Baksteen komt thuis	53

Hoofdstuk 1

Smoesjes

Het was zaterdagochtend. Diederik Baksteen zat met zijn ouders aan het ontbijt. Hij at met lange tanden een bord vol konijnenvoer. Zijn moeder nam een slokje thee en zei toen. ‘Wil je nog wat van die gezonde volkorenbrokjes met extra vezels, lieverd? Daar word je groot en sterk van!’

‘Nee bedankt, mam,’ zei Diederik. ‘Ik heb genoeg gehad.’

Buiten hoorden ze het luide geronk van een startende motor.

Mevrouw Baksteen trok een vies gezicht en zei: ‘Ik wou dat Adrenalina dat ding de deur uitdeed. Waarom koopt ze niet een gezellige gezinsauto, zoals normale mensen?’

‘Wat geeft het,’ zei Diederiks vader dromerig vanachter zijn krant.

‘Het doet me aan vroeger denken, dat geluid. Wind in mijn haar. Lekker toeren.’

Meneer Baksteen werkte bij een bank, droeg altijd een pak en de

wind kon al lang niet meer door zijn kortgeknipte haar waaien. Een paar dagen geleden had hij Diederik verteld dat hij vroeger een motor had gehad. Dat was lang geleden, voordat hij met Diederiks moeder was getrouwd. Toen ze trouwden, moest hij de motor van zijn vrouw verkopen.

Diederik kon het nog steeds nauwelijks geloven. Zijn stijve, keurige vader! Hij had niet meer verbijsterd kunnen zijn als zijn vader had verteld dat hij met een missie naar de maan was geweest, of in een rockband had gezongen.

‘Heb je die herrie vannacht weer gehoord? Van de burenen?’ mopperde mevrouw Baksteen. ‘Ze waren keihard aan het zingen ... en lachen dat ze deden ... en dan al dat geklop en geknal ... Ik heb geen oog dichtgedaan.’

Meneer Baksteen was met zijn gedachten elders. ‘Waar zou mijn oude leren motorjas toch gebleven zijn?’ Diederik grinnikte. Zijn vader zag zichzelf vast weer over de weg knallen.

‘Ik ga nog een keer een hartig woordje met de burenen wisselen,’ zei Diederiks moeder. ‘Dit kan zo echt niet langer.’

‘Je hebt hem toch niet weggegooid?’ vroeg meneer Baksteen aan zijn vrouw.

Mevrouw Baksteen haalde haar schouders op. ‘Ik heb geen idee, Henk. Diederik, vouw je servet op als je klaar bent met eten.’

Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

‘Sorry, mam,’ zei Diederik. Hij vouwde braaf zijn servet op.

‘Zo, was dat nou zo moeilijk? En nu hup naar boven, trek je beste hemd aan. We vertrekken over tien minuten.’

‘Huh?’ vroeg Diederik geschrokken. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘O, Diederik!’ riep mevrouw Baksteen. ‘Vertel nou niet dat je het vergeten bent? We gaan lunchen bij je oom en tante!’

Diederik zuchtte. Natuurlijk. Elke laatste zaterdag van de maand gingen ze op bezoek bij zijn oom en tante. Die woonden in een huis vol porseleinen prullaria en met kanten gordijnen, aan de rand van een dorp waar nooit iets gebeurde. Ze hadden een tweeling, Marieke en Marijke, twee kleine gemene meisjes, die dezelfde kleren droegen en bijna nooit hun mond open deden. En tegen Diederik zeiden ze al helemaal niks.

Bij hen op bezoek gaan was altijd dezelfde sleur. Diederik en zijn ouders moesten uren rijden voordat ze er waren.

Onderweg stopten ze altijd bij een tankstation om bloemen te kopen en dan kibbelden Diederiks ouders over welke ze zouden meenemen. Mevrouw Baksteen wilde elke keer roze bloemen en meneer Baksteen witte. Daarna misten ze steevast de juiste afslag en werden ze boos op Diederik, omdat hij hen niet op tijd had gewaarschuwd.

Als ze bij de bungalow van oom en tante aankwamen, kreeg hij altijd drie natte zoenen en twee kopjes thee. Zijn vaste plekje was op de hoek van de gladde bank. Het was een uitdaging om niet te gapen, terwijl de volwassenen met elkaar praatten en de tweeling hem aanstaarde.

Tussen de middag diende oom al jarenlang een salade op.

Daarna wandelden ze met zijn allen naar het tuincentrum in het dorp om de hangplanten te bewonderen. Weer thuis keek hij met de tweeling een stomme serie totdat het tijd was om naar huis te gaan.

‘Ik ... eh ... heel jammer, maar ik kan deze keer niet mee,’ zei Diederik. ‘Heb ik dat niet verteld? Ik heb ... eh ... iets op school.’ Hij werd rood en frunnikte aan zijn servet. Hij kon niet goed liegen. ‘Iets? Wat voor iets?’ vroeg zijn moeder streng.

Diederik voelde zich nog warmer worden. ‘Ik weet het niet precies, een rommelmarkt of zo. Ik heb beloofd om te komen helpen opbouwen.’

‘Hoor je dat, Henk? Diederik heeft beloofd te helpen op school vandaag.’

‘Het was mijn lievelingsjas, ook als ik niet op de motor zat,’ zei meneer Baksteen dromerig.

Diederiks moeder trok een frons tussen haar wenkbrauwen.

‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd, Diederik?’ Ze sprak steeds harder. ‘Dat is zo onaardig van je.’